

vore Fiskerier, der burde være vor næstvigtigste Næringsvei, ved Dovenskab og Egegylldighed blive forsømte; lad denne Side af Lovens Virkninger være upaatakt! Det er dog kun een Ulykke mere blandt de mange, hvorunder vort Fædreland i den senere Tid vaander sig, og denne Ulykke kan bekjæmpes, hæves ved Mod og Udholdenhed; det er dog altid en Trost, hvor ringe den end er.

Men naar man i et Par Aarhundreder ved taabelige, uretfærdige Love, der ikke kunne kontrolleres, saa at sige har opmuntret 2-3 tusinde Mænd med deres Familier til at overtræde disse Love; naar man saaledes gennem flere Generationer har opdraget en stor Deel af Befolkningen til Lovovertrædere, saa er det ikke længere blot en Dumbød, man begaaer, det er en Forbrydelse; og de sørgelige Folger heraf ere i mange Henseender uoprettelige.

Denne fordærvelige Virkning af Limfjordsloven staaer indlysende for Enhver, der blot med nogen Opmærksomhed for de derværende Forhold bereiser Fjorden. Den bevises ved de mange ulovlige Redskaber, der endnu efter 8 Mars Forbud komme for Dagen, naar Fiskerne troe, at de Intet risikere ved at fremtage dem; den bevises ved det eenstemmige Vidnesbyrd af alle de Præster ved Limfjorden, jeg har talt med, og endelig ved samtlige Fiskeres egen Tilstaelse. Ja, endogsaa Controllens Betjente

have ved meer end een Leilighed indrømmet mig, at der skete mangfoldige Lovovertrædelser, som de ikke vare istand til at forebygge eller straffe.

Dg nu vil man desuagtet vedblive i samme Aand! Commissionen har ingen Betænkelighed havt ved at beholde og gaae ud fra et Princip, der er født af Nødbegjærighed, har draget sin Livsnæring af Misundelse og daglig skaber nye Forbrydere. Den har troet,

4. at den kunde spare sig selv og Andre meget ufornuødent Arbeide ved at følge dette Princip; men skjøndt jeg ikke nærer den ringeste Tvivl om, at Commissionen ved denne Fremgangsmaade har handlet efter bedste Overbeviisning, efter den strengeste Samvittigheds Bydende, seer jeg dog Sagen i et ganske andet Lys. Jeg anseer det for min Pligt ved enhver given Leilighed at fremkalde hos Folket Ærbødighed for de Love, det selv gennem sine Repræsentanter har udstedt; thi kun derved kunne Retfærdighed, Selvstændighed og Uretfærdighed, de sikreste Støtter for en fri Forsatning, udvikles; og naar jeg da træffer et Lovforslag, der efter min inderligste Overbeviisning i enhver Henseende virker i modsat Retning, har jeg troet, at jeg ikke burde spare mig selv eller Andre det meest anstrengende Arbeide for at bekjæmpe et saa fordærveligt Princip.

Ifølge ovenstaaende Erklæring om det af tidnævnte Commission fremlagte Lovforslag tillader jeg mig at foreslaae:

1. At Limfjordens Grændser bestemmes ved Lov.
2. At Lovbudene i Commissionens Forslag om Maffestørrelsen i de forskjellige Garn og Ruser samt Bidden mellem Tungen og Flænerne i Lysterne bibeholdes.
3. At § 35 sættes ud af Kraft og erstattes ved en anden Paragraph, der bemyndiger Ministeriet til at afgjøre, hvorvidt et nyt eller forandret Redskab bør tillades.

4. At § 37 deels stadfæstes deels forandres i Overensstemmelse med den af mig givne Erklæring og det Lovforslag, jeg har havt den Ære at forelægge Hs. Exc. Indenrigsministeren.
5. At Alt, hvad der angaaer „laasede“ Bænde, stryges.
6. Ligesom ogsaa at Alt, hvad der angaaer Tiden for Benyttelsen af de forskjellige Redskaber, bortfalder.
7. At Brugen af Bundgarn, Valeruser, Nege-ruser og Landdragningsvaad kun tilstedes de Personer, som enten ved lovligt Skjode